

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 425/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. Z., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia

- základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/87/2010 a jeho uznesením zo 14. septembra 2011 a

- základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/85/2011 a jeho uznesením zo 6. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2011 doručená sťažnosť R. Z., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia

- základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/87/2010 a jeho uznesením zo 14. septembra 2011 a

- základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/85/2011 a jeho uznesením zo 6. októbra 2011.

Zo sťažnosti a z predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 1652/2008 z 5. októbra 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/81/2008 z 28. októbra 2008. Väzba začala plynúť 1. októbra 2008 a bola predĺžená v prípravnom konaní, naposledy do 1. októbra 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

„Dňa 16. 07. 2010 bola podaná v tejto veci obžaloba. Dňa 30. 08. 2010 bol predsedom senátu vykonaný výsluch mojej osoby za účelom preskúmania dôvodov väzby. Súd preskúmal dôvody väzby v zmysle ust. § 76 TP a dospel k záveru, že dôvody väzby u mojej osoby v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c/ TP trvajú nad'alej. Podaním obžaloby sa nachádzam v tzv. súdnej väzbe.

Porušenie môjho základného práva vidím v tom, že Obžaloba bola podaná dňa 16. 07. 2010 a Okresný súd Bratislava I vytýčil termín verejného zasadnutia - predbežného prejednania obžaloby až na deň 17. 08. 2011, čo je viac ako rok od podania obžaloby.

Predbežné prejednanie obžaloby je zákonne bezprostredne nadväzujúci úkon súdu po podaní obžaloby. Napriek tomu, že som väzobne stíhaný pre závažnú trestnú činnosť a napriek tomu, že okresný súd má za to, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo voči mne začaté trestné stíhanie boli spáchané, majú znaky trestného činu a sú podľa názoru súdu dôvody a sú aj podľa súdu dané skutočnosti, z ktorých je opodstatnený dôvod väzby, nebolo zo strany súdu pristupované tak, aby predmetná vec mohla byť prerokovaná bez zbytočných prietáhov a s osobitnou starostlivosťou. ...

V predmetnej trestnej veci je zrejmé, že od podania obžaloby a začatia tzv. súdnej väzby nebolo postupované v záujme urýchleného ukončenia väzobnej veci zo strany súdu.

Na základe vyššie uvedeného mám jednoznačne za to, že došlo k závažným súdnym prietahom a k porušeniu mojich základných práv. Zároveň v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a nálezov Ústavného súdu SR väzba nesmie nahrádzať výkon trestu.

Z vyššie uvedených dôvodov som podal dňa 13. 09. 2011 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 14. 09. 2011 nevyhovel. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu som prostredníctvom svojho obhajcu dňa 19. 09. 2011 podal sťažnosť, a to aj z dôvodu, že senát Okresného súdu Bratislava I sa nevysporiadal ani s jedným dôvodom na prepustenie mojej osoby z väzby uvedeným v mojej žiadosti o prepustenie z väzby podanej dňa 13. 09. 2011. Súd vo svojom uznesení len konštatuje, že dôvody väzby v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c) TP naďalej trvajú a to aj napriek tomu, že moja žiadosť o prepustenie z väzby sa vôbec netýkala dôvodov väzby, ale zákonnosti a ústavnosti väzobného trestného stíhania mojej osoby. Poukazujem aj na skutočnosť, že v odôvodnení uznesenia súd uvádza, že v prípade dokázania viny mi hrozí vysoký trest odňatia slobody, čo nie je dôvodom na väzbu v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c) TP.

Dňa 12. 10. 2011 mi bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. 10. 2011, č. k.: 2Tos/85/2011, ktorým sťažnostný súd moju sťažnosť zamietol. V odôvodnení uznesenia sťažnostný súd pripúšťa prietahy v postupe všeobecného súdu, ale zároveň poukázal na uznesenie Ústavného súdu III ÚS 147/2011, v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že dĺžka rozhodovania vo väzobných veciach nemá a nemôže mať vplyv na zákonnosť a dôvodnosť väzby. Mám však za to, že použitie tohto právneho názoru nie je možné aplikovať na tento prípad. Sťažnostný súd taktiež uvádza, že pri väzbe je potrebné

dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. využiť všetky opatrenia, ktoré budú najlepšie viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, čo v tomto prípade dodržané nebolo, prípadne bolo zneužitú.

V tejto súvislosti považujem za potrebné uviesť závažnú skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave rozhodoval o sťažnosti spoluobžalovanej G. J. vo veci jej prepustenia z väzby na slobodu z tých istých dôvodov, t. j. zbytočných prietáhov v konaní a práve v odôvodnení uznesenia krajského súdu zo dňa 08. 09. 2011, č. k.: 2Tos 80/2011 sa sťažnostný súd, podotýkam že ten istý senát a len 3 týždne skôr, vysporiadal so zásadou primeranosti a zdržanlivosti diametrálne rozdielne. V odôvodnení predmetného uznesenia sťažnostný súd okrem iného jednoznačne dospel k názoru, že väzba naďalej je neefektívna a preto prepustil obvinenú z väzby na slobodu. Mám za to, že v právnom štáte je neprípustné, aby v tej istej veci, z tých istých dôvodov došlo k tak rozdielnemu posúdeniu veci u dvoch rôznych osôb, pričom v tomto prípade sa posudzovala tá istá otázka, v oboch prípadoch bolo konštatované, že dôvody väzby sú, že došlo k prietáhom, ale v jednom prípade to dôvod na prepustenie z väzby bol a v druhom prípade nie. Týmto konaním sťažnostného súdu došlo k porušeniu mojich základných práv, a to v zmysle čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR ako aj práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na základe vyššie uvedeného mám za to, že väzba v tomto štádiu je nezákonná a dochádza k opakovanému porušovaniu mojich základných práv a slobôd.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo R. Z., trvalé bytom Š., t. č. Ústav na výkon väzby v B., na osobnú slobodu zaručenú v čl. 17 ods. 2, od. 5 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č. 2T/87/2010 bolo porušené.

2. Konaním a uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn.: 2T/87/2010 zo dňa 14. 09. 2011, došlo k porušeniu základných práv R. Z. zaručených v čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 5 ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd, ako aj čl. 8 ods. 2, ods. 5, čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

3. Konaním a uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 2Tos 85/2011 zo dňa 06. 10. 2011, došlo k porušeniu základných práv R. Z. zaručených v čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 8 ods. 2, ods. 5, čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

4. Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 2Tos 85/2011 zo dňa 06. 10. 2011, ako aj Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn.: 2T/87/2010 zo dňa 14. 09. 2011 a prikazuje Okresnému súdu Bratislava I, aby R. Z. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

5. R. Z. priznáva finančné zadostučenie vo výške 20.000,-EUR..., ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. R. Z. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 261,82 EUR..., ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľ v sťažnosti zároveň navrhol, aby ústavný súd rozhodol podľa § 52 ods. 2 a ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o dočasnom opatrení „uloženému orgánu, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa – Okresnému súdu Bratislava I alebo Krajskému súdu v Bratislave, aby do rozhodnutia Ústavného súdu SR nálezom tento súd neodkladne prepustil obžalovaného R. Z. na slobodu“.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučenia odôvodnil sťažovateľ tým, že „zásah do... základných práv je mimoriadne intenzívny a pretrváva po dlhšiu dobu. Pre nečinnosť, nesprávne a najmä nespravodlivé rozhodovanie súdov pociťujem vo väzbe nedôveru v spravodlivý proces. Škody finančne ťažko určenej hodnoty vznikajú aj následkom dlhotrvajúcej traumy v psychickej zložke mojej osobnosti, následkom čoho

dostávam úzkostlivé stavy spôsobované nezákonným výkonom väzby a nutnosťou dožadovať sa opakovane preskúmania zákonnosti väzby. Väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa článku 17 Ústavy SR, pokiaľ však sa jedná o väzbu zákonnú.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy, práv podľa čl. 5 ods. 3 a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 listiny postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/87/2010 a jeho uznesením zo 14. septembra 2011

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 83/2011).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv a práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/87/2010 a jeho uznesením zo 14. septembra 2011. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ domáhal podaním sťažnosti podľa ustanovení Trestného poriadku, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/87/2010

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namieta prietahy v konaní okresného súdu v súvislosti s prípravou prerokovania veci samej pred súdom. Poukazuje na to, že obžaloba bola podaná 16. júla 2010 a okresný súd „vytýčil termín verejného zasadnutia – predbežného prejednanía obžaloby až na deň 17. 08. 2011, čo je viac ako rok od podania obžaloby“. Sťažovateľ v sťažnosti tiež uvádza, že z „vyššie uvedených dôvodov... podal dňa 13. 09. 2011 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu...“.

Účinným právnym prostriedkom nápravy v súvislosti s námietkou zbytočných prietahov v napadnutom konaní je podanie sťažnosti podľa § 55 Trestného poriadku.

Podľa § 55 ods. 1 Trestného poriadku pri vykonávaní úkonov trestného konania musia orgány činné v trestnom konaní, súd a osoby príslušné vykonávať úkony trestného konania zaobchádzať s osobami zúčastnenými na úkone tak, ako to vyžaduje účel trestného konania; vždy sa musí rešpektovať ich dôstojnosť a ich ústavou zaručené základné práva a slobody.

Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prejednanía veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej obdržaní a informuje o tom sťažovateľa, hľadá sa na takúto sťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento sťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej sťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť uvedenej v odseku 3 musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci. Ak

a) zo strany súdu nedošlo k priet'ahom, sťažnosť pre nečinnosť sa zamietne,

b) je sťažnosť pre nečinnosť opodstatnená, nadriadený súd určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii podľa príslušného zákona, alebo ak preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti nepreukázal, že v doterajšom priebehu namietaného konania podal sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 a nasl. Trestného poriadku. Sťažovateľ zároveň v sťažnosti neuvádza žiadne argumenty, ktorými by preukazoval, že podmienku využitia tohto prostriedku ochrany

svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti, a preto ústavný súd nemohol v tomto prípade uplatniť postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zo zistení ústavného súdu tiež vyplýva, že sťažovateľ odoslal predsedovi okresného súdu podania, ktoré boli vyhodnotené ako sťažnosti pre nečinnosť podľa Trestného poriadku, avšak v prípade týchto sťažností (evidovaných pod sp. zn. Spr 3283/2012, sp. zn. Spr 3430/2012 a sp. zn. Spr. 2150/2012) išlo o sťažnosti, ktoré smerovali proti postupu okresného súdu pri prerokovaní žiadostí sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Žiadna z týchto sťažností nesmerovala proti postupu okresného súdu v súvislosti s prípravou prerokovania veci samej pred súdom.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd tiež konštatuje, že od podania obžaloby a nariadenia predbežného prerokovania obžaloby uplynula doba približne jedného roka. Ústavný súd sa domnieva, že v priebehu tohto obdobia mal sťažovateľ možnosť využiť dostupné právne prostriedky na efektívne bránenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pod ochranu ktorého je potrebné subsumovať aj prípravu prerokovania veci pred súdom. Podanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, na ktorú sťažovateľ poukazuje, prípadne sťažností smerujúcich proti postupu okresného súdu pri prerokovaní tejto žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, nemožno považovať za využitie právneho prostriedku nápravy podľa § 55 Trestného poriadku.

Ústavný súd sa domnieva, že povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv (napr. III. ÚS 44/03).

Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci nie sú dané také okolnosti, ktoré by opodstatnili predpoklad, že využitie sťažnosti pre nečinnosť podľa § 55 Trestného poriadku by neposkytlo účinnú ochranu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy a porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy, porušeniu práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/85/2011 a jeho uznesením zo 6. októbra 2011

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos/85/2011 zo 6. októbra 2011 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T/87/2010 zo 14. septembra 2011.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa v tejto časti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy a porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, porušenie práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 listiny postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho uznesením zo 6. októbra 2011. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu, ktorý vyslovil v napadnutom uznesení, pričom sťažovateľ sa okrem iného domnieva, že krajský súd sa nevyrovnal s jeho argumentmi uvedenými v sťažnosti, teda s tými, že jeho sťažnosť sa netýkala dôvodov väzby, ale zákonnosti a ústavnosti väzobného trestného stíhania. Poukazuje tiež na to, že v odôvodnení namietaného uznesenia krajský súd poukazuje na hrozbu vysokého trestu odňatia slobody, čo ale nie je zákonný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Poukázal tiež na rozhodnutie krajského súdu vo veci spoluobžalovanej G. J., kde krajský súd posúdil otázku prieskumu odlišne a G. J. prepustil z väzby na slobodu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Ako to vyplýva z pripojeného spisového materiálu prokurátorka generálnej prokuratúry podala obžalobu na R. Z. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti v štádiu pokusu spolupáchateľstvom podľa § 14 ods. 1, § 20 k § 233 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., pokračovací zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 3, ods. 5 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., pokračovací zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., pokračovací zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky sčasti účastnencom vo forme organizátorstva podľa § 21 ods. 1 písm. a/ k § 352 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. a pokračovací zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. ...

Po preskúmaní trestnej veci a spisového materiálu sa aj odvolací súd stotožnil s dôvodmi uznesenia súdu prvého stupňa. Zo spisu evidentne vyplýva, že obžalovaný má obmedzenú slobodu z dôvodu preventívnej väzby. Z obžaloby je zrejmé, že participoval na skutkoch uvedených pod bodmi 2/, 3/, 4/, 6/, 7/, 8/, 9/, 10/, 11/ a 12/, pričom obdobie, po ktoré dochádzalo k páchaniu trestnej činnosti, je ohraničené rokom 2006 až rok 2007, teda evidentne je zo spisu zrejmé, že obžalovaný patril k organizátorom závažnej majetkovej trestnej činnosti, ktorá sa týkala podvodov s nehnuteľnosťami v rámci organizovanej skupiny. Trestná činnosť bola páchaná dlhú dobu s vysokým stupňom nebezpečnosti. Je preto dôvodná obava, že v prípade prepustenia na slobodu by mohol v predmetnej trestnej činnosti pokračovať.

V danom štádiu konania, kedy je vec na súde po podaní a po prijatí obžaloby a vo veci je vytýčený termín hlavného pojednávania, je aj podľa názoru sťažnostného súdu naďalej obmedzenie osobnej slobody obžalovaného dôvodné.

Pokiaľ obžalovaný vo svojej sťažnosti namieta nezákonnosť trvania väzby s tým, že vo väzobných veciach je potrebné konať urýchlene a že v danom prípade došlo k závažným prieťahom. Súd sa stotožňuje s tým, že vo väzobných veciach je potrebné konať urýchlene, nakoľko väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa článku 17 Ústavy SR. Pri väzbe je potrebné dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. využiť všetky opatrenia, ktoré budú najlepšie viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania.

V danom prípade súd vychádzal aj z nálezu Ústavného súdu SR 383/2004, z ktorého je zrejmé, že ak existuje čo aj len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak je takýto dôvod aplikovaný všeobecným súdom. Všeobecný súd aplikoval dôvod väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a aj sťažnostný súd je toho názoru, že tieto dôvody väzby sú dané a v celom rozsahu pretrvávajú.

Je potrebné poukázať aj na uznesenie ústavného súdu III ÚS 147/2011, v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že dĺžka rozhodovania vo väzobných veciach nemá a nemôže mať vždy vplyv na zákonnosť a dôvodnosť väzby, to znamená, že prieťahy v postupe všeobecného súdu konajúceho o žiadosti o prepustenie z väzby pri existencii predchádzajúceho stále aktuálneho rozhodnutia o väzbe, nemôžu samy o sebe znamenať povinnosť pre súd bezodkladne prepustiť dotknutú osobu z väzby na slobodu. Tak aj v tomto prípade sťažnostný súd uznáva zdlhavosť postupu súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa, ale na druhej strane náležitým spôsobom zdôvodnil aj opodstatnenosť a existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Z uvedených dôvodov, keďže ako už bolo uvedené, obžalovaný bol v minulosti 7-krát súdne trestaný. Naposledy v roku 2004 pre trestný čin výtržníctva, bol spoluorganizátorom trestnej činnosti páchanej v dlhšom časovom intervale, je podľa názoru sťažnostného súdu dostatočným dôvodom pre konštatovanie, že väzba u obžalovaného je dôvodná a zákonná a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol

o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 8 ods. 5 listiny do väzby možno vziať iba z dôvodov a na dobu ustanovenú zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Ústavný súd konštatuje, že z čl. 17 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základných práv vyplývajúcich z čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy, ktorého súčasťou je aj oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (m. m. III. ÚS 271/07, III. ÚS 177/08, III. ÚS 285/2010).

Ústavný súd poukazuje na to, že pri skúmaní postupov všeobecných súdov rozhodujúcich o zákonnosti väzby nie je jeho úlohou, aby posudzoval smer vedenia vyšetrovania alebo aby sa zaoberal vhodnosťou a opodstatnenosťou získavaných dôkazov, ktoré podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní a následne aj všeobecných súdov sú významným prostriedkom na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Úloha ústavného súdu spočíva v zistení, či skutkové a právne závery všeobecných súdov obstoja z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. Pritom je podstatné, aby tieto závery boli dostatočne odôvodnené, teda aby boli preukázané zistenými skutkovými okolnosťami, aby ich dôvodnosť vychádzala z relevantnej právnej normy a aby ako celok pôsobili presvedčivo. Len vtedy, ak ústavný súd zistí splnenie tvrdených predpokladov v rozhodnutiach všeobecných súdov, vylúči svojvôľu a nezákonnosť ich postupov.

Podľa názoru ústavného súdu možno rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu považovať za rozhodnutie, ktoré ako celok je ústavne udržateľné. Ústavný súd konštatuje, že dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je u sťažovateľa daná tak skutkovými, ako aj právnymi dôvodmi. Krajský súd rozhodnutie o dôvodnosti ďalšieho trvania preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil konkrétnymi skutočnosťami týkajúcimi sa osoby sťažovateľa a okolnosťami prípadu, ktoré reálne odôvodňujú obavu z toho, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti. Krajský súd prihliadol na to, že sťažovateľ je podozrivý zo spáchania závažnej majetkovej trestnej činnosti, ktorá sa týkala podvodov s nehnuteľnosťami, páchanej v rámci organizovanej skupiny, pričom táto trestná činnosť mala byť páchaná v rokoch 2006 až 2007 a s vysokým stupňom nebezpečnosti. Sťažovateľ je podozrivý z toho, že patril k organizátorom uvedenej trestnej činnosti. Krajský súd prihliadol tiež na osobu sťažovateľa a na to, že sťažovateľ bol v minulosti už 7-krát súdne trestaný, naposledy v roku 2004 pre trestný čin výtržníctva.

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade krajský súd dostatočne ozrejmil, ktoré okolnosti boli podkladom na prijatie záveru o nevyhnutnosti zotrvania sťažovateľa vo väzbe, a tieto dôvody boli jednoznačné a konkrétne. Odvolanie sa na časové okolnosti spáchania jednotlivých skutkov a na ich závažnosť a na konkrétne okolnosti týkajúce sa

osoby sťažovateľa sú dostatočnými dôvodmi trvania preventívnej väzby sťažovateľa [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Väzba je výrazným zásahom do osobnej slobody obvineného a musí trvať len nevyhnutnú dobu. Maximálna dĺžka väzobného stíhania je pritom ustanovená zákonom (Trestným poriadkom), ale skutočnosti, ktoré ju ovplyvňujú, závisia od zistení, ktoré tu boli pri vzatí obvineného do väzby a dosiaľ nepominuli, a od okolností, ktoré vyplývajú z priebehu trestného konania.

Námietku sťažovateľa o tom, že väzba je nezákonná z dôvodu priesťahov v konaní okresného súdu pri prerokovaní veci samej, ústavný súd považuje za neopodstatnenú. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje závery, ktoré vyslovil v súvislosti s rozhodovaním všeobecných súdov o zákonnosti ďalšieho trvania väzby. Ústavný súd konštatoval, že porušenie požiadaviek vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s urýchlenosťou rozhodovania všeobecných súdov o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu samo osebe nezakladá nezákonnosť alebo neústavnosť rozhodnutí týchto súdov o väzbe samotnej, a nie je ani dôvodom na záver o nezákonnosti a neústavnosti ďalšieho trvania väzby (II. ÚS 371/2010). Tento záver možno aplikovať aj v tej podobe, že prípadné priesťahy v postupe všeobecného súdu pri prerokovaní veci samej nemajú a v zásade ani nemôžu mať vplyv na zákonnosť a dôvodnosť väzby, za predpokladu, že je daný aspoň jeden zákonný dôvod väzby a existuje stále aktuálne rozhodnutie o väzbe.

Sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd v prípade spoluobžalovanej G. J. rozhodol o jej sťažnosti „vo veci jej prepustenia z väzby na slobodu z tých istých dôvodov, t. j. zbytočných priesťahov v konaní“, tak, že G. J. prepustil z väzby na slobodu. Podľa sťažovateľa „je neprípustné, aby v tej istej veci, z tých istých dôvodov došlo k tak rozdielnemu posúdeniu veci u dvoch rôznych osôb, pričom v tomto prípade sa posudzovala tá istá otázka, v oboch prípadoch bolo konštatované, že dôvody väzby sú, že došlo k priesťahom, ale v jednom prípade to dôvod na prepustenie z väzby bol a v druhom prípade nie“.

Ústavný súd považuje aj túto námietku sťažovateľa za neopodstatnenú, predovšetkým z dôvodu, že prietahy v konaní krajského súdu pri prerokúvaní veci samej neboli rozhodujúcim dôvodom na rozhodnutie o prepustení G. J. z väzby na slobodu.

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos/80/2011 z 8. septembra 2011 zrušil podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie okresného súdu v celom rozsahu. Obvinenú G. J. prepustil podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku z väzby na slobodu. Väzbu nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a obvinenej uložil povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu. V odôvodnení tohto uznesenia z 8. septembra 2011 krajský súd uviedol:

„Z podanej obžaloby je zrejmé, že obvinená participovala na páchaní dvoch skutkov. Ide o skutok uvedený v obžalobe pod bodom 5/ a o skutok pod bodom 9/, pričom oba skutky mali byť spáchané v priebehu štyroch mesiacov od augusta do decembra 2007. Aj keď ide o podľa spôsobenej škody o škodu veľkého rozsahu, len ťažko konštatovať, že by bola trestná činnosť páchaná dlhodobo so značným množstvom poškodených, keďže ide o dve osoby, ktoré boli takýmto konaním poškodené. Navyiac sa konštatuje, že sú vo veci vykonávané ďalšie úkony v nejakej inej trestnej činnosti. Je potrebné uviesť, že v spise sa nachádzajú správy o tom, že v roku 2009 boli vznášané obvinenia voči obvinenej pre obzvlášť závažný zločin podvodu ako aj založenia a zosnovania zločineckej skupiny a aj keď už vo veci bola podaná obžaloba, nie je zrejmé, či tieto sú súčasťou tohto obžalobného návrhu a ak nie z akého dôvodu ich obžaloba neobsahuje, poprípade ako boli tieto konania zrealizované. Preto je veľmi fiktívne tvrdenie, že sa vo veci vedie nejaké iné konanie, o ktorom nie je zrejmé akým spôsobom bolo toto realizované. Nemôže byť preto súčasťou tvrdení, že práve toto by malo zakladať dôvody väzby uvedené v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Ako už bolo uvedené vo veci bola podaná obžaloba dňa 16. 07. 2010. Aj keď ide skutočne o rozsiahly spisový materiál, obžaloba obsahuje 12 skutkov voči 14 osobám. Od podania obžaloby bol vo veci vytýčený termín verejného zasadnutia na deň 17. 08. 2011. Následne bolo toto verejné zasadnutie odročené pre neprítomnosť všetkých obvinených a bol vytýčený nový termín na deň 14. 09. 2011. Teda po dobu viac ako 1 rok nebol vo veci vykonávaný, okrem rozhodovania sťažností o prepustenie z väzby, žiaden úkon, ktorý by

efektívne smeroval k urýchlenému rozhodnutiu v merite veci, ako to majú na mysli ustanovenia trestného poriadku a iných dokumentov, následne i nálezy Ústavného súdu SR.

Z uvedených dôvodov potom dospel sťažnostný sud k záveru, že väzba naďalej je neefektívna a preto prepustil obvinenú z väzby na slobodu...“

Krajský súd v odôvodnení tiež poukázal na predchádzajúce rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe G. J., ktoré prihliadli na osobu obvinenej a na to, že *„je možné zo správania obvinenej vyvodit' silnú citovú väzbu na rodinu a preto vylúčil reálnu obavu v prípade prepustenia na slobodu úteku alebo vyhýbania sa trestnému stíhaniu... ide o osobu doposiaľ súdne netrestanú...“*.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia konštatoval zdĺhavý postup okresného súdu pri prerokúvaní veci samej, bližšie však nevysvetlil význam tejto skutočnosti pre ďalšie trvanie väzby G. J. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia ďalej uviedol konkrétne skutkové okolnosti týkajúce sa predpokladaného podielu G. J. na spáchaní uvedenej trestnej činnosti a tiež okolnosti týkajúce sa samotnej osoby obvinenej, ktoré viedli k záveru, že ďalšie trvanie väzby v prípade G. J. nie je potrebné a možno ho nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd teda zrejme zohľadnil postup okresného súdu pri prerokúvaní veci samej pri rozhodovaní o väzbe, avšak z odôvodnenia uznesenia z 8. septembra 2011 vyplýva, že táto skutočnosť nebola rozhodujúca, prípadne jediná, ktorá viedla k prepusteniu G. J. z väzby na slobodu. Vzhľadom na tieto skutočnosti neobstojí teda námietka sťažovateľa, že v tej istej veci a z tých istých dôvodov došlo k rozdielnemu posúdeniu veci u dvoch rôznych osôb.

Ústavný súd na základe týchto skutočností nie je toho názoru, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu v uznesení zo 6. októbra 2011 bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, dohovoru a listiny.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že tento článok ústavy má charakter ústavného princípu, resp. všeobecného interpretačného pravidla,

ktorý sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 12 ods. 1 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 12 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd takto dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy a porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy, porušenia práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a ods. 5 a čl. 37 ods. 3 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/85/2011 a jeho uznesením zo 6. októbra 2011 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012